

най-близко върху си, всѣко случивше се нещастие или несполука. Особенно билъ опечаленъ, разказватъ, отъ постѣпката на опълченцитѣ, които участвovali въ врабченското сражение; тѣ се разбѣгали въ най-критическия моментъ и съ това станали причина, щото цѣлий отрядъ, да отстѣпи въ безпорядѣкъ. Съ горчиво съзнание се покорилъ Мариновъ на участъта си, за нещастний исходъ на боя прѣзъ този день и безъ да се отчайва, съ още по-голѣма енергия се заловилъ, да привежда въ порядѣкъ разстроенний си отрядъ, съ когото на 5-ий Ноемврий се присѣдинилъ къмъ другитѣ на Сливница и на 6-ий Ноемврий успѣлъ да вземе участие, при атакуванието скалиститѣ висоти Три-уши. Два пѣти водилъ полкѣтъ си Мариновъ въ атака, подъ звуковетѣ на „Шуми-Марица,“ до като най-послѣ завладѣлъ пѣрвата и най-важна чука на Три-уши, която отъ послѣ се познало, че имала най-пѣрвостепенно значение за щастливий исходъ на боя на 7-й Ноемврий. Разказватъ, че отъ този именно моментъ се подигналъ духътъ и се породила мисълъта, между защитницитѣ на Сливница, че е възможно да се надвижѣтъ Сърбетѣ, тѣй като всички забѣлѣжили, че тѣ, не одържжѣтъ, малко по-стремително поведенѣ натискъ за бой съ щикове.

Къмъ вечерьта на този день, князь Александръ, казватъ, се срѣцналъ съ Маринова и въсхитенъ отъ неговата храбрость, благодарилъ го, като го прегърнжлъ и расцѣлувалъ,